

เสน่ห์
รัก
หม้อ
ทอตะเกียง

หมิงเย่า 明药 เขียน
เสาสลักเปิดอย่าง, จินอันเหวียน แปล

คำนำ

เชวียเหมยอยู่ในแคว้นฉู่ด้วยฐานะน้องสาวบุญธรรมขององค์ชายเก๋านางมาถึงก็พยายามผลักดันพี่ชายทุกทาง จัดข้อกับเหล่าองค์รัชทายาท และองค์ชายอื่นๆ ให้พี่ชายได้โดดเด่นขึ้นมา อีกทั้งเจี้ยนหงฮ้องเต้แห่งแคว้นฉู่ก็เป็นพวกสนับสนุนคนมีความสามารถ ไม่เหมือนแคว้นเหลียงที่วันๆ เอาแต่ระแวงนาง นางจึงอยู่ที่นี้ได้อย่างสบายใจ เตรียมขยับขยายกิจการของตนมาไว้ที่นี่ จนกระทั่งเจอองค์ชายแปดแห่งแคว้นฉู่ บุรุษผู้นั้นมีดวงตาที่นางจำได้มีรูสีม เป็นเชียวจิ้งเจิงไม่ผิดแน่ ทว่าเขาก็ต้องตอบนางให้ชัดเจน ขยายองค์ชายแปด ไหนจะลูกๆ ของเขา นั่นคืออะไร

เชียวจิ้งเจิงมาโผล่ยังแคว้นฉู่ด้วยเหตุผลใด แล้วเชวียเหมยจะใช้วิธีใดในการสนับสนุนเชียวจิ้งเจิงบ้าง ไปร่วมติดตามกันต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เซียวจิ้งเฉิงตั้งนางเข้ามาทอดด้วยมือเดียว
เซวียเหมยตกใจ ร่างกายอ่อนยวบลงเล็กน้อย ก่อนทิ้งตัวลงใน
อ้อมแขนของเขา "กระไรกัน พวกเราไม่ใช่คนแปลกหน้ากันหรือ"
"ตอนนี้ข้าอยากจะจูบ 'คนแปลกหน้า' " เซียวจิ้งเฉิงเอ่ย
เซวียเหมยเอ่ย "ท่านมันคนบ้ากาม"

แนะนำตัวละคร

* เซวียเหมย

อดีตแพทย์ทหารอวกาศวิญญานทะเลลุมิตีมาเป็น
คุณหนูใหญ่แห่งจวนหย่งหนิงโหว มีห้วงมิติและ
เครื่องแสดงผลส่วนบุคคลติดตัวมาด้วย เป็น
ทาสแมวตัวจริง

* เซียวจิ้งเจิง

ชินอ่อนที่เป็นลูกหลงของฮ้องเต๋อจก่ก่อนมีชื่อเสียง
เลื่องลือจนถูกขนานนามว่า 'เทพสงคราม' มัก
ประจำการอยู่ที่ชายแดน

* เซวียฉือ

องค์ชายเก่าแห่งแคว้นฉู่ ปลอมฐานะเป็น
บุตรชายคนโตสกุลเซวีย รับเซวียเหมยเป็น
น้องสาวบุญธรรม

* เจี้ยนหงฮ้องเต๋

ฮ้องเต๋แคว้นฉู่ ปกครองแคว้นฉู่มาหลายสิบปี
แล้ว ปกครองได้ล้ำด้วยความเที่ยงธรรม

* จิ้งฮ้อง

องค์ชายแปดแห่งแคว้นฉู่ โอรสคนโปรดของ
ฮ้องเต๋ มีชายาเอกและลูกแล้ว

625

มีเพียงข้าเท่านั้นที่คู่ควรกับท่านเอง

เซวียเหมยเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นตอนนางไปพบฮ่องเต้

เซียวจิ้งเฉิงวิเคราะห์กับนางมากมาย

แต่ความสนใจของเซวียฉือกลับพลิกยิ่งนัก เขาถามเซวียเหมยว่า

"ฝ่าบาททรงปล่อยผมแล้วให้นางกำนัลรับใช้สงวนผมต่อหน้าเจ้าหรือ"

"ใช่เจ้าคะ" เซวียเหมยกล่าว "มีอะไรไม่ปกติหรือ"

"ยอมไม่ปกติ" เซวียฉือเอ่ย "ฝ่าบาทเป็นคนใส่พระทัยกับทุกกระเบียดนิ้ว

มาแต่ไหนแต่ไร จะทำเช่นนี้ได้อย่างไร เว้นแต่จะปวดหัวจนหัวแทบแตก

เป็นเสี่ยงๆ แต่ก็ยังต้องใส่ใจรักษาหน้าตาเอาไว้ ชักเดาว่ามียาอยู่บนหัว

หวีไปสักพักผสมองเขาก็จะปลดปล่อยขึ้น จึงจะคุยกับเจ้าได้ ในตอนนั้น

เจ้าได้กลืนยาหรือไม่"

เซวียเหมยไม่ได้คิดถึงขั้นนี้

"ไม่มีกลืนยา ทว่าทั้งห้องเต็มไปด้วยกลิ่นกำยาน" นางเอ่ย

ยามจุดเตาอุ่นในฤดูหนาว กระจกใหญ่มักจะโยนเครื่องหอมลงไปด้วย
สองสามชิ้น ดังนั้นเขวียเหมยจึงไม่ได้คิดอะไรมาก

พอเข้าห้องไปสักพักจู่ๆก็ปรับตัวเข้ากับกลิ่นต่างๆที่ปะปนกันได้แล้ว
ท้ายที่สุดนางก็ชินกลิ่นไปเอง

เว้นแต่จะไวต่อกลิ่นมาก

ในตอนนั้นเขวียเหมยไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้ หากตั้งใจดมกลิ่นก็อาจไม่พลาด

"พระชนมพรรษาเช่นฮ่องเต้แล้ว มีอาการปวดหัวเป็นไข้ ข้าก็คิดว่า
ปกตินะเจ้าคะ" เขวียเหมยกล่าว

เขวียฉือพยักหน้า เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง

เหตุใดฮ่องเต้จึงไม่มีท่าทีระวังตัวกับเขวียเหมยเช่นนี้

หลังจากไต่ตรองครู่หนึ่งเขวียฉือก็พูดกับเขวียเหมย "เจ้ารีบไป
พักผ่อนเถอะ ข้าจะไปจนพีใหญ่สักหน่อย"

"ไปตอนนี้หรือ"

"ฝ่าบาทจะต้องคืนตำแหน่งให้พีใหญ่เป็นแน่ เพราะฝ่าบาท
ทรงทราบว่าเจ้ามาจากจนข้า และข้าก็รักดีต่อพีใหญ่คนเดียว ทั้งทำให้
ข้าสังเกตหาเบาะแสบางอย่างผ่านเจ้าได้ เขาจงใจ" เขวียฉือกล่าวล้าทับ
ว่า "ฝ่าบาทผู้นี้ความคิดลึกล้ำอยู่เสมอ"

เขวียเหมยได้ยินเขาพูดถึงฮ่องเต้ลั่นพุดว่า 'ฝ่าบาท' ไม่เคยเอ่ย
คำว่า 'เสด็จพ่อ' เลยสักหน

แต่กับหยิ่งหนึ่งโหว เขายังสามารถเรียกว่า 'ท่านพ่อ' ตามศักดิ์ที่
ควรจะเป็นได้

เขวียเหมยรู้ว่าคืนนี้พีใหญ่คงนอนไม่หลับอย่างแน่นอน จึงเอ่ยกำชับ
เขา "ข้างนอกหนาว พีใหญ่สวมเสื้อผ้าให้หนาหน่อยนะเจ้าคะ"

เขยียฉือย้ม "รู้แล้ว"

เขยียฉือไปที่จวนของค์ชายใหญ่อย่างที่ว่าไว้

เขานำข่าวที่ได้รับมาว่าฮ่องเต้ไม่สบายมาบอกกับองค์ชายใหญ่
องค์ชายใหญ่ดีใจมาก

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พຼ່ງนี้หลังการประชุมเช้ารัชศกใหม่เข้าไปอยู่ดูแล
อาการประชวรข้างกายเสด็จพ่อดีกว่า" องค์ชายใหญ่เอ่ย "คนแก่เฒ่า
ยามล้มป่วยก็มักจะหวังให้ลูกๆ หลานๆ มาพ้んแข่งพ้んขา เจ้าแก้ว ถึงตอนนั้น
เจ้าก็ไปค้ำกับข้าสัคน้อยนะ"

"หน้าที่ดูแลอาการประชวรเสด็จพ่อ พี่ใหญ่ทำคนเดียวก็พอแล้ว
หากพวกเราพี่น้องไปกันหมดจะส่งเสียงดังมาก เป็นการอกตัญญูเปล่าๆ"
เขยียฉือกล่าว

องค์ชายใหญ่ย้มพร้อมพยักหน้า

น้องแก้วเป็นคนแรกที่บอกความลับที่เจอให้เขาฟัง และยังคงรักดี
ต่อเขาไม่เปลี่ยน

เจ้งหลันซิงพูดโดยไม่ตั้งใจว่าหลายปีมานี้้องแก้วได้ควบคุมเส้นทาง
ลักลอบขนสินค้าหลายสายและเส้นทางทั้งหมดก็ทำได้ แต่เขาไม่เคย
พูดเรื่องนั้นกับตนเลยสักครั้ง

องค์ชายใหญ่เจ้ียงเขยียฉือจึงไม่ค่อยพอใจด้วยเหตุนี้

แต่ต่อมาพอลองคิดดูแล้ว น้องแก้วรักษาความแข็งแกร่งไว้ก็เพื่อเขา
มิใช่หรือ

พวกเขาพี่น้องเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

น้องแก้วมีเงินเพื่อป้องกันตัวและทำให้ตนเองมีชีวิตที่ดีขึ้นอีกหน่อย

หากจะพูดถึงการใหญ่ น้องแก้วไม่มีความทะเยอทะยานเช่นนั้นอย่างแน่นอน

เขาทั้งไม่มีตระกูลฝ่ายมารดาคอยหนุนหลัง ทั้งเสียขาไป แล้วยังไร้อำนาจในหมู่ขุนนางอีก เขาจะอยากเป็นฮ่องเต้ได้อย่างไร

ส่วนพี่น้องคนอื่นๆ ตอนเด็กเคยรังแกน้องแก้วมาไม่มากนักน้อยไม่มีทางที่น้องแก้วจะไวใจใครสักคน

เว้นแต่องค์ชายใหญ่เจียงเซวี่

การจะสงสัยคนคนหนึ่งที่ไม่ทำอะไรเลยเพียงเพราะเขาหาเงินมาได้นิดๆ หน่อยๆ โดยไม่บอกพี่ชาย นั้นไม่ยุติธรรมกับเขาเกินไป

ไม่ว่าเจียงหลันชิงจะบอกเป็นนัยว่าน้องแก้วเปลี่ยนไปอย่างไร องค์ชายใหญ่เจียงเซวี่ก็ยังรู้สึกว่าเขาน้องแก้วคนนั้นคนเดิม ใจที่สับสนของตนเป็นฮ่องเต้ของน้องแก้วไม่เคยเปลี่ยนแปลง

"นี่ก็ดีแล้ว เจ้าอย่าเพิ่งรีบกลับเลย อยู่ค้างที่นั่นเถอะ" เจียงเซวี่พูด "พรุ่งนี้เช้าพวกเราพี่น้องจะเข้าวังไปด้วยกัน"

เซวี่ฉือรับคำ

เจียงเซวี่ถามถึงท่าที่ที่ฮ่องเต้มีต่อเซวี่เหมยขึ้นมาจาก

"...เสด็จพ่อพอพระทัยนางมาก อยากจะดึงนางมาเป็นพวก แต่กลับไม่เคยให้ประโยชน์อะไรกับนาง เพราะเสด็จพ่อทรงรู้ว่านางเป็นคนในจวนข้า ย่อมรักดีต่อพี่ใหญ่ จึงไม่จำเป็นต้องทำอะไรเพิ่มเติมอีก" เซวี่ฉือกล่าว

เจียงเซวี่หัวเราะขึ้นมา

ฮ่องเต้คิดว่าเซวี่เหมยยืนข้างองค์ชายใหญ่แล้ว และยังใจดีกับเซวี่เหมยมาก ทำที่นั่นได้บอกทุกอย่างหมดแล้ว

องค์ชายใหญ่ยินดีปรีดาอยู่ในใจ

หลังจากการร่วงตกจากบัลลังก์ของแม่ลูกสกุลจาง เขาก็ตั้งตารอคอย
มันมาตลอด จนช่วงนี้ถึงเพิ่งได้เห็นความหวังอันน้อยนิด

ในวันแรกของปีใหม่ เหล่าสตรีก็เข้าวังไปอวยพรปีใหม่

ฝนตกพริ้วๆ รมกระดาน้ำมันของเซวียเหมยสร้างความแตกต่าง
อีกครั้งจนกลายเป็นประเด็นถกเถียงในหมู่สตรีสูงศักดิ์

อุบายเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ทว่านางไม่ได้ขายมัน แต่กลับยกสินค้าที่มีอยู่ทั้งหมดให้ชายาจึงต้อง
แทน โดยให้พระชายามอบเป็นสินน้ำใจแก่ผู้อื่น

ชายาจึงต้องพาเซวียเหมยไปยังตำหนักเตอเพย

เตอเพยเป็นหญิงสูงวัยในวัยหกสิบต้นๆ ผมหงอกไปครึ่งศีรษะ จิตใจดี
ไม่รู้นางเป็นคนใจดีจริงๆ หรือหน้าตาดูใจดีมีเมตตาแก่นแน่นแต่โดยรวมแล้ว
นางก็ดูเป็นกันเองมาก

"...ข้าอยากคุยกับเจ้าตั้งแต่ที่งานเลี้ยงเมื่อคืนนี้แล้ว แต่คนเยอะมาก
แล้วยังเสียงดังอีก" เตอเพยจับมือเซวียเหมยและเริ่มพูดคุยกับนาง ฝ่ามือ
ของเตอเพยทั้งนุ่มและอบอุ่น ก่อนจะเอ่ยว่า "ประเดี๋ยวอย่าเพิ่งไปนะ เจ้า
กับอาเมิ่งอยู่กินอาหารกลางวันด้วยกันก่อนแล้วค่อยกลับ"

ชื่อเล่นของชายาจึงอ่องคือ 'อาเมิ่ง' และเตอเพยก็เรียกนางเช่นนั้น

เตอเพยเลี้ยงดูจึงอ่องมาห้าหกปี ดังนั้นนางจึงนับว่าเป็น 'แม่สามี'
ของอาเมิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่ไม่มีสองเฮาอยู่ในวังหลวง
เช่นนี้

อาเมิ่งกลับเอ่ยว่า "ทางเตอเพยยุ่งวุ่นวายมานานแล้ว จะมีเวลามา

ต้อนรับพวกหม่อมฉันได้อย่างไร ไว้แต่เฟยว่างเมื่อใด หม่อมฉันจะพานาง มาให้เฟยเจออีกนะเพคะ"

นางและเซวียเหมยออกจากตำหนักไป

ระหว่างทางกลับอาเหม้งถามเซวียเหมยว่านางจะมอบของดีอันใด ให้ใช้อบรมลูกน้อย

"ข้ากับเสวียนหวังว่าลูกๆ ของพวกเราจะรู้มารยาทและใฝ่เรียน" อาเหม้งพูดกับเซวียเหมย "แต่ดูจากสถานการณ์ในตอนนี การเรียนรู้ของ บุตรชายคนโตล่าช้าไปมากกว่าแล้ว"

เซวียเหมยหยิบหนังสือเล่มเล็กที่นางเตรียมไว้ออกมายื่นให้อาเหม้ง "สิ่งนี้ทำให้สาวใช้ในเจวนข้าเรียนรู้อักษรได้ ขอมอบให้ท่านนะเจ้าคะ สิ่งนี้ จะแก้ไขปัญหาเรื่องการเรียนของลูกท่านได้"

อาเหม้งรับมาด้วยความสงสัยใคร่รู้

นางเปิดอ่านหนังสือ ฉบับสั้นก็เผยสีหน้าดีใจอย่างมาก

หนังสือเล่มนี้มีประโยชน์มากจริงๆ เดิมมันควรจะเป็นของเดิมพัน แต่เซวียเหมยมอบให้อาเหม้งล่วงหน้าไปแล้ว และอาเหม้งก็ตัดสินใจว่า รอว่างแล้วจะสอนวิชาแปลงโฉมให้เซวียเหมยเป็นของขวัญตอบแทน ในเดือนหนึ่ง

พวกนางสองคนพูดคุยกันตลอดทาง

อาเหม้งบอกกับเซวียเหมยว่า "ท่านอึ้งรับปากพวกเราสองสามีภรรยา ว่าจะให้มีชีวิตอยู่อย่างราบรื่นจนกว่าฮ่องเต้เสด็จสวรรคต แล้วพวกเราก็คงจะไปอยู่ในที่ดินศักดิ์นา เมื่อพวกเราไปที่ดินศักดิ์นา ทั้งที่ดินศักดิ์นาจึงต้อง และบรรดาศักดิ์ก็จะกลายเป็นของพวกเราอย่างแท้จริง จะถือเสียว่า พวกเราเปลี่ยนหน้าเป็นคนใหม่ ลูกๆ ของเราก็จะมีอนาคตที่ดีขึ้น"

เซวียเหมยกล่าว "ท่านองค์ของพวกเขาท่านช่างรอบคอบถี่ถ้วนจริงๆ"

"ท่านองค์ไม่เหมือนใคร" อาเหม็งยิ้มเอ่ย "เพราะเหตุนี้จึงได้เหมาะสมกับจวินจู่ถึงเพียงนี้อย่างไรเล่า" พุดจบนางก็เหลือบมองเซวียเหมย ดูว่าเซวียเหมยหน้าแดงหรือไม่

คาดไม่ถึงว่าเซวียเหมยกลับยิ้มเอ่ยอย่างหน้าระรื่นว่า "ท่านสายตาเฉียบแหลมนัก ข้าก็รู้สึกเช่นกันว่าไม่มีผู้ใดคู่ควรกับท่านองค์ของพวกเขาท่านนอกจากข้าแล้ว"

อาเหม็ง "..."

ว่าที่ชายาของท่านองค์ขี้เล่นถึงเพียงนี้มาโดยตลอดหรือ

หากใช่ คนที่เคร่งครัดหัวโบราณเช่นท่านองค์ได้เป็นคู่ครองกับจวินจู่ก็น่าสนุกมากทีเดียว

ท่านองค์จะต้องถูกบีบให้ยอมรับความพ่ายแพ้บ่อยครั้ง

เมื่อคิดว่านายตนสู้สตรีตรงหน้าไม่ได้ อาเหม็งก็หัวเราะออกมา

626

ความซมซานขององค์ราชินี

ช่วงนี้ชายาจึงต้องมีความสุขมาก

เสวียนหูกกลับไปเมืองซย่าหยาง เดิมทีนางควรจะคิดถึงคะเนิงหาเขา แต่อารมณ์นี้กลับถูกนางกดลงไปจนเจือจาง

บุตรชายคนโตของนางอายุเจ็ดขวบแล้ว เขาเริ่มรู้ความเมื่ออายุได้หกขวบ แต่การเรียนก็ไม่ค่อยจะราบรื่นนัก

อาเม็งและเสวียนหูไม่ค่อยมีความรู้อันใด พวกเขาเพิ่งได้เรียนอักษรจากคนที่ท่านต้องส่งมาสอนตอนที่จวนจะแฝงตัวที่แคว้นซู่แล้ว

เสวียนหูมีวรยุทธ์แก่กล้า สามารถฆ่าคนได้โดยไม่ต้องร้องรอย แต่เขาก็ไม่รู้หนังสือ ตัวอักษรเพียงไม่กี่ตัวต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมาก พุ่มแรงสุดกำลัง

อาเม็งเคยตีเขาหลายครั้งเพราะเรื่องนี้

บุตรชายคนโตมีลักษณะนิสัยคล้ายกับเสวียนหูมาก ไม่ค่อยพูดค่อยจา

ชอบใช้แรง และช่างสังเกต แต่ไม่ชอบท่องตำรา

ลูกๆ ไม่เหมือนพวกเขา ในวันหน้าก็ไม่อาจเดินตามเส้นทางเก่าของ
พวกเขาได้ หากต้องการเป็นคนดีผู้มั่งมี หวังให้วงศ์ตระกูลเจริญรุ่งเรือง
สืบไป แต่ไม่ยอมเรียนหนังสือ ไม่มีความรู้ความเข้าใจ ย่อมไม่มีทางเป็น
ได้

อาเหม็งกังวลแทบตาย

แต่หลังจากที่อาเหม็งได้รับหนังสือเล่มเล็กที่เขวียหม่อมมอบให้นาง
ไม่ต้องพูดถึงบุตรชายคนโต แม้แต่เด็กเล็กสองคนก็สามารถอ่านได้จากนั้น
ก็มีการแข่งกันว่าใครจะจำตัวอักษรได้มากกว่ากัน

เวลาเพียงไม่กี่วัน อักษรที่บุตรชายคนโตจำได้ก็มีมากกว่าปีที่แล้ว
รวมกันทั้งปีเสียอีก

"จวินจุ่มมีความสามารถจริงๆ แม้แต่เรื่องนี้นางก็ทำได้!" อาเหม็ง
ซาบซึ้งใจมาก รีบเก็บหนังสือเล่มเล็กอย่างระมัดระวัง ล้ำค่าประหนึ่ง
เคล็ดลับวายุยุทธ์ก็ไม่ปาน

จวินจุ่มมอบสมบัตินี้ให้พวกเขา จะให้คนอื่นรู้ไม่ได้เป็นอันขาด

นี่เป็นความตื่นเต้นครั้งแรกของอาเหม็ง

ครั้งที่สองคือรุ่มกระดาศษน้ำมัน

รุ่มกระดาศษน้ำมันที่เขวียหม่อมมอบให้ทำให้นางกลายเป็นคนมี
ชื่อเสียงไปทั่วทั้งวังและเมืองหลวงทันที

ทุกคนเชิญนางเข้าร่วมงานเลี้ยงวสันตโนเดือนหนึ่ง และยังส่งเทียบเชิญ
ให้นางพร้อมลูกๆ ไปเป็นแขก

เนื่องจากอำนาจของฮ่องเต้เสื่อมถอยลง บางตระกูลจึงไม่ให้ความสำคัญ
กับเชื้อพระวงศ์เท่าใดนัก โดยเฉพาะพวกตระกูลสูงศักดิ์สายสกุลเฉียว

อย่างเช่นสกุลเซียะ ตระกูลพวกเขาโอหังถือตัวมาก และไม่เคยเชิญ อาเหม้งซึ่งเป็นชายาจึงต้องผู้นี้มางานเลี้ยงวันดีเลย แม้ว่าจิ้งจอกจะได้รับ ความโปรดปรานถึงเพียงนี้ พวกเขาก็ไม่ให้เกียรติอาเหม้ง

ไม่คาดคิดเลยว่าปิ่นอาเหม้งจะได้รับเทียบเชิญที่เซียะฮูหยินเขียนกับ มือตนเอง

"ข้าไม่ได้ทำเพื่อสิ่งใด แต่ทำเพื่อสิ่งนี้ล่ะ" อาเหม้งส่งเทียบเชิญไปยัง เซวียเหมย "ปีก่อนๆ ข้าไม่เคยได้รับเชิญเลยสักหน ทำเอาข้าอับอาย ต่อหน้าเหล่าน้องหญิงมาก"

เซวียเหมยถามด้วยรอยยิ้ม "ท่านจะไปหรือ"

"ย่อมต้องไป" อาเหม้งพูด "เรื่องครานั้นที่สกุลเซียะส่งอนุมาให้ท่านต้อง สองคน ข้ายังไม่ได้คิดบัญชีกับเซียะฮูหยินเลย"

เซวียเหมย "..."

สายลับฝีมือดีสองคนแสร้งทำเป็นคู่รักเจ้าสำราญ ทำเหมือนว่า พวกเขาจะรู้จักแต่กินดื่มเที่ยวเล่นเท่านั้น แต่จริงๆ แล้วพวกเขาชำนาญ ในการส่งข่าวและการลอบสังหารคนเป็นที่สุด

ผู้ที่ทำให้ครอบครัวของจิ้งจอกต้องลำบากใจ หากรู้เรื่องราวเบื้องหลังนี้ พวกเขาอาจจะต้องหวาดผวากันไม่น้อย

เซวียเหมยมองดูอาเหม้งแล้ว จากเดิมที่มีฐานะเป็นผู้บัญชาการ หน่วยของครักษ์ลับที่อยู่แต่ในเงามืดจนบัดนี้มีฐานะเป็นชายาจิ้งจอก นาง ได้เปลี่ยนแปลงตนเองอย่างเป็นธรรมชาติและเหมาะสมจะพอดี เซวียเหมย นึกชื่นชมในใจ เซียวจิ้งเจิงเคลื่อนไหวก้าวนี้ได้อย่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก

นางยังชอบนิสัยนี้ของเซียวจิ้งเจิงมากด้วย เพราะเขาหวงแหนชีวิตคน นี่เป็นสิ่งที่พูดง่ายแต่ทำยาก ต้องรู้ว่าเขาเป็นแม่ทัพใหญ่ที่รบทัพ

จับศึกละหลายปี ในสายตาของคนประเภทนั้นชีวิตคนก็เป็นเพียงจำนวนคนที่สูญเสียจากการศึก ไม่มีความหมายจริงจางอะไร หากจะพูดว่าผู้ใดที่เมินเจยต่อเรื่องความเป็นความตายที่สูงสุดในโลกก็คงจะเป็นแม่ทัพใหญ่ที่วันๆ ล้วนต้องรบราฆ่าฟันอยู่แนวหน้าเช่นนี้กระมัง

แต่เซียวจิ้งเจิงกลับยังมองว่าชีวิตของคนเป็นชีวิตจริงๆ จุดนี้เขาช่างน่ายากยิ่งเป็นอย่างยิ่ง

ขณะที่เซียวเหมยและอาเม้งกำลังพูดคุยลับเพะระกันอยู่นั้น บ่าวรับใช้ก็วิ่งเข้ามารายงานเซียวเหมยว่า "คุณหนู มีแขกมาขอรับรองค์ชายสี่เสด็จมา"

เซียวเหมยถาม "ใครนะ"

อาเม้งหันไปมองเซียวเหมย

บ่าวรับใช้ตอบ "องค์ชายสี่ขอรับ"

"ข้าไม่คุ้นเคยกับเขา เขามาพบข้าหรือท่านอ๋องกันแน่" เซียวเหมยถาม

"นี่เป็นเทียบเชิญขอรับ บอกว่าต้องการเข้าพบท่าน" บ่าวรับใช้พูดพร้อมส่งเทียบเชิญ

เซียวเหมยรับมา

อาเม้งเขยิบเข้ามาดูด้วย พบว่าเทียบเชิญนี้ทำอย่างประณีตมาก อีกทั้งยังใช้อักษรสีทอง ใจนางพลันเต้นไม่เป็นลำดับ สงสัยว่าเจ้านายตนคงมีคู่แข่งด้านความรักเสียแล้ว

เซียวเหมยไม่รู้สาเหตุใดตนถึงได้รับเทียบเชิญนี้ จึงถามอาเม้งว่า "ท่านคุ้นเคยกับองค์ชายสี่ผู้นี้หรือไม่"

"มารดาผู้ให้กำเนิดของเขาก็คือเต๋อเพยแม่บุญธรรมของจิ้งอ๋อง"

อาเม้งตอบ "ทว่าฟี่สี้ก็ไม่ค่อยสนิทสนมกับพวกเรานัก พอดีเขาไม่ชอบ คนโง่"

เซวียเหมย "..."

องค์ชายสี้มีพรสวรรค์ทางอักษรที่ไม่ธรรมดา สว่างามเกลี้ยงเกลา จิ้งอ๋องสองสามภรรยามักจะแสดงภาพลักษณ์ที่ชอบวางอำนาจ หยาบคาย และโง่เขลาต่อหน้าผู้คนอยู่เสมอ ดังนั้นองค์ชายสี้จึงไม่สนิทสนมกับพวกเขา

กอบกับที่องค์ชายสี้ไม่มีความทะเยอทะยานอยากจะเป็นฮ่องเต้ ทั้งไม่เคยหาพรรคพวกมาแต่ไหนแต่ไร ดังนั้นเขาจึงไม่มีมิตรภาพใดกับจิ้งอ๋อง

"ในเมื่อมีแขก เช่นนั้นข้าขอตัวกลับก่อนแล้ว" อาเม้งกล่าว

เซวียเหมยพยักหน้าและออกไปส่งอาเม้งด้วยตนเอง จะได้ไปพบองค์ชายสี้ที่เรือนชั้นนอกด้วยพอดี

พวกนางทั้งสองได้พบองค์ชายสี้อยู่ที่เรือนชั้นนอกจริงๆ

องค์ชายผู้นี้มีรูปร่างผอมบางสูงโปร่ง สูงสง่าราวกับดอกไม้กลางภูเขาหิมะ พุดไปแล้วลักษณะของเขาก็ค่อนข้างคล้ายกับเซวียฉือ แต่เขาหล่อเหลาไม่เท่าเซวียฉือ

"ฟี่สี้" อาเม้งคารวะทักทายเขา

องค์ชายสี้คารวะกลับ

อาเม้งเดินกลับไป ในใจยังคงคิดว่าต้องรีบกลับไปแจ้งท่านอ๋องป้องกันไม่ให้ถูกคนมาขุดมูมกำแพง* ไปเสียก่อน

องค์ชายสี้มาหาเซวียเหมยโดยเฉพาะ ทั้งสองจึงนั่งในห้องโถงหลัก

* ขุดมูมกำแพง หมายถึงแย่งชิง แย่งตำแหน่ง

เหล่าบ่าวรับใช้ก็ยกชาร้อนมาให้

"หม่อมฉันเคยพบองค์ชายมาก่อนหรือเพคะ" เซวียเหมยถามตรงๆ
องค์ชายสีกล่าว "เมื่อตอนที่แม่นางไปชมดอกเหมยที่จวนสกุลกาน
เข้ากับอีกหลายคนอยู่บนห้องใต้หลังคาของสกุลกาน"

เซวียเหมยร้องอ้อโดยไม่ถามอะไรต่อ

วันนั้นมีคนอยู่ในห้องใต้หลังคาเยอะมากจริงๆ แต่นางมองทุกคน
เป็นหนูตัวเล็กๆ ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

"องค์ชายสีมาพบหม่อมฉันด้วยเหตุใดเพคะ" เซวียเหมยตรงเข้าประเด็น

"กลอนชมดอกเหมยที่แม่นางแต่งเมื่อคราวก่อน ช่ายก็ให้เป็นสุดยอด
แห่งบทกวีชมดอกเหมย เปิดรัชศกใหม่ มีดอกไม้ไฟทุกหนแห่ง ช่ายอยากจะ
แต่งบทกวีเกี่ยวกับดอกไม้ไฟนี้ แต่ก็ไม่อาจคิดหาคำดีๆ ได้ เรื่องนี้
กวนใจช่ายนัก จึงอยากจะมาสอบถามแม่นางดูว่าช่วงนี้มีคำดีๆ บ้างหรือไม่"
องค์ชายสีมองเซวียเหมยด้วยสายตาที่จริงใจและร้อนแรงราวกับเปี่ยม
ไปด้วยความรัก

สิ่งที่เขาคิดหวังไม่ใช่เซวียเหมยผู้นี้ หากแต่เป็นบทกวีคำกลอน
ของนาง

"อย่างที่บ่าวของหม่อมฉันแจ้งไปเมื่อคราวก่อน กลอนชมดอกเหมย
บทนั้นมีใช้กลอนที่หม่อมฉันแต่ง ลูหิยวต่างหากที่เป็นคนแต่ง"

"เช่นนั้นขอถามว่าลูหิยวมีบทกลอนใหม่บ้างหรือไม่" องค์ชายสีถาม
เซวียเหมย "..."

ขณะที่นางกำลังจะพูด เซวียฉือก็กลับมาจากข้างนอก ฝ่าเท้าของเขา
เบาและท่าทางการเดินก็สง่างาม

ยามได้เห็นเขาอย่างก้าว แม้แต่เซวียเหมยเองก็ยังตกอยู่ในภวังค์

ขาข้างนั้นของเขาขาดไปแล้วจริงหรือ

นี่จำเป็นต้องใช้ความสามารถของเขาเอง

เมื่อเห็นองค์ชายสี เหวียฉือก็ตะลึงงันไปเช่นกัน

องค์ชายสีลุกขึ้น สองพี่น้องคารวะทักทายกัน แล้วก็นั่งลงสนทนา

เหวียฉือประหลาดใจมาก เหตุใดเขาถึงมาที่นี่ได้

ฟี่ลี่จัดอยู่ในจำพวกแปลกประหลาดในบรรดาพี่น้อง และต่างจากพี่แปด ชื่อเสียงของเขากองไกลไปทั่วไต้หวัน ว่ากันว่าเขาปราดเปรื่องด้านอักษรเป็นอย่างมาก เทียบกับหวังหงเกอแห่งแคว้นเหลียงแล้วก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย

เหวียฉือไม่ค่อยมีความรู้ด้านอักษรมากนัก

ตระกูลเขามีพี่น้องหลายคน ย่อมมีคนแปลกพิลึกอยู่บ้าง ซึ่งเขาก็ไม่ได้คิดอะไรนัก เพียงถามอีกฝ่ายไปตามตรงว่า "ฟี่ลี่มาหาข้าหรือ"

"ไม่ ข้ามาที่นี่เพื่อพบแม่นางไป" องค์ชายสีไม่ได้ปิดบัง "ข้าอยากถามแม่นางไปว่านางมีบทกวีใหม่เกี่ยวกับดอกไม้ไฟหรือไม่"

เหวียฉือ "..."

เขาหัวนเกรงว่าฟี่ลี่จะเกิดความสนใจในตัวเหวียเหมยขึ้นมา

เรื่องนี้ชักจะน่าสนุกขึ้นมาแล้ว

"หากเป็นบทกวีบทใหม่ล่ะก็ย่อมไม่มี แต่มีบทเก่าๆ แค่มะโยคสองประโยคเพคะ" เหวียเหมยกล่าว "แน่นอนว่าหม่อมฉันก็ไม่ได้เป็นผู้แต่งอีกเช่นกัน"

องค์ชายสีนั่งยืดยาวตั้งตัวตรงทันที พร้อมมองดูเหวียเหมยด้วยแววตาที่แฝงประกายรักราวกับได้ปลดปล่อยความรักที่อัดแน่นอยู่เต็มประดาออกมา

627

มีน้ำในจิ้งจอกเก่าออกจากเขา

องค์ชายผู้ไม่มีไซคนิงเงลา ตรงกันข้าม เขาฉลาดมากและครอง
ความได้เปรียบเป็นอย่างมาก

หากตั้งเขามาเป็นพวกของพี่ใหญ่และได้ใช้ประโยชน์นั้นก็ไม่มีอะไร
เสียหาย

ดวงตาของเขาริ้วลมแวววาว ก่อนจะหยิบยกบทกวีเทศกาลโคมไฟ
ที่ดีที่สุดของซินซีจี้* ขึ้นมาพูด

หากองค์ชายผู้รู้ดีกว่าบทกวีชมดอกเหมยของลูไหยวเป็นสุดยอดใน
ร้อยบทกวีแล้ว เช่นนั้นกลอนเทศกาลโคมไฟบทนี้ของซินซีจี้ก็ดีเลิศอย่าง
ไม่เคยมีมาก่อนเช่นกัน

"ลมบูรพาพัดบุปผาไฟราตรี ไรจน์รุจีดูจุพิรุณพราวพรหมพราว รถม้าหรร
หอมสุคนธ์ทั่วหนทาง เสียงขลุ่ยพลางดังก้องร้องกังวาน แสงบุหลัน

* ซินซีจี้ เป็นกวีในยุคราชวงศ์ซ่งใต้ (ค.ศ. 1140-1207)

เคลื่อนคล้อยลอยกระจำง โคมมัจฉามังกระบ้ำทั้งคำคั่น หญิงงาม
สวมเครื่องหัวเพชรพริ้งเจิดฉาย แยมยิ้มส่งกลิ่นกายหอมละมุนลอยลม
เฝ้าคอยหาร้อยพันหนกลางฝูงชน บัดดลพบโฉมยลได้แสงหริจาง**

เซวียเหมยท่องจบก็กล่าวเสริมให้เขา "กลอนบทนี้แต่งโดยซินซี้จี้
องค์ชายสี่โปรดอย่าเอาผลงานของผู้อื่นมาวางไว้บนหัวหอมฉันตามใจชอบ
เลยนะเพคะ"

องค์ชายสี่ยังคงซาบซึ้งกับบทกลอนนี้

เซวียฉือฟิงแล้วก็หันกลับมามองเซวียเหมยอย่างเจี๊ยบๆ

เซวียเหมยมองเห็นความโศกเศร้าในดวงตาเขาชั่วขณะหนึ่ง เขา
มักจะได้ยินเซวียเหมยท่องกลอนอยู่บ่อยครั้ง ในอดีตเคยได้ยินนาง
ท่องวรรค 'คนไร้ใจกลับทำร้ายคนคิดไปเอง' แต่ไม่มีประโยคใดที่ทำให้เขา
รู้สึกปวดใจได้เท่า 'เฝ้าคอยหาร้อยพันหนกลางฝูงชน'

องค์ชายสี่ก็นิ่งเจี๊ยบไปเช่นกัน

บางทีอาจเป็นเพราะเขาถูกกลอนบทนี้โจมตีจิตใจเข้าแล้ว องค์ชายสี่
จึงไม่ได้กลับมาที่จวนอีกเป็นเวลานาน

เซวียเหมยเพลิดเพลินกับเวลาว่าง โดยมักจะไปเรียนรู้วิชาการ
แปลงโฉมจากอาเม้งที่จวนจิ้งอ่อง

หลังจากเรียนรู้ได้ไม่กี่วันจนพอจะจับเคล็ดลับได้แล้ว เซวียเหมย
ก็แปลงโฉมตนเป็นชายชราและกลับไปที่จวนจวงอ่อง

คิดไม่ถึงว่าจะถูกบ่าวรับใช้น้ำประตูล้างไว้ "คุณหนู เหตุใดท่านจึง
แต่งกายเช่นนี้เล่าขอรับ"

* บทกลอนชื่อโตะหยกคราม คั่นงานโคม 《青玉案·元夕》

เซวียเหมย "..."

นางถามบ่าวรับใช้ว่ามองออกได้อย่างไรว่าเป็นนาง

บ่าวรับใช้ตอบ "หากมองไม่ออกว่าเป็นท่าน บ่าวต้องตะโกนเรียก
องครักษ์แล้วสิทธิรับ การแต่งเป็นคนชราของท่านนี้มองแค่ปราดเดียวก็ดู
ออกแล้วว่าปลอมตัวมา คนชราบ้านใดมีผมเยอะถึงเพียงนี้เล่าขอรับ มอง
แวบแรกก็รู้แล้วว่าเป็นมวยผมปลอม"

เซวียเหมย "..."

ผมของนางค่อนข้างหนา พอเพิ่มมวยผมปลอมสีขาวเข้าไปอีกก็
ทำให้ศีรษะสูงไปครึ่งซีก บ่าวรับใช้เห็นจากไกลๆ ก็หัวเราะกันแทบตาย

พอเซวียเหมยเรียนรู้จากอาเมืองได้ครึ่งเดือนก็แปลงโฉมเป็นสาวใช้
หน้าตาจิ้มลิ้มอีก ทว่าเซวียฉือยังคงมองออกในปราดเดียว

เซวียฉือเอ่ย "สาวใช้ไม่ทำตัวเช่นเจ้าหрок แม่เจ้าจะรู้มึ่ไร แต่เสี่ยง
ผีทำเจ้าหนักเกินไป สาวใช้เดินเบาเท่ากันทั้งนั้น"

เซวียเหมย "..."

หากต้องการแปลงโฉมปลอมตัวให้สำเร็จ ไม่เพียงแต่ต้องใส่ใจกับ
การแต่งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้าเท่านั้น กลับต้องมีฝีมือในการแสดงที่ดีด้วย
ฝีมือด้านการแสดงของเซวียเหมยนั้นไม่ค่อยดีจริงๆ

ในบรรดาองครักษ์ลับมากมายเพียงนั้นของเซวียจิ้งเจิงกลับมีเพียง
อาเมืองและจิ้นผิงที่ค่อนข้างประสบความสำเร็จในการแปลงโฉม นั่นก็
หมายความว่าพวกนางทั้งสองมีฝีมือด้านการแสดงที่ดีมาก

ส่วนเซวียจิ้งเจิงกับเสวียนหนูนั้นไม่รู้ว่แรกเริ่มเป็นเช่นไร แต่โดย
ทั่วไปเสวียนหนูต้องลอกเลียนท่าทางเซวียจิ้งเจิง เพื่อที่ว่าเมื่อเซวียจิ้งเจิง

สับเปลี่ยนตัวเข้ามาแทนที่จะได้ไม่จำเป็นต้องเหนื่อยแสดงมาก และก็ไม่ทำให้แผนการรวบไหล

เซียวจิ้งเจิงสวมชุดกระमानานหลายปี น้ำหนักกระผู้บัญชาการทัพหนักถึงแปดสิบซั่ง แต่ไหล่ของเขาก็เหยียดตรงกว่าคนอื่นๆ อยู่เสมอ

หลังจากเปลี่ยนมาเป็นจิ้งอ่องแล้วนิสัยนี้ของเขาก็ยังอยู่ เห็นได้ว่าในเวลาปกติเสวียนหูจะต้องเก็บรายละเอียดนี้ไว้ตามคำแนะนำของอาเม้งเป็นแน่

เรื่องนี้ยากเสียจนเซวียเหมยเกือบจะยอมแพ้

หากไม่มีพรสวรรค์ ดันทุรังเล่าเรียนสิ่งนี้ไปก็มีแต่ทรمانเสียเปล่าๆ เซวียเหมยยังมีความสามารถอื่นๆ ที่พวกเขาไม่อาจเรียนรู้ได้ แล้วเหตุใดต้องไปอิจฉาจุดแข็งของผู้อื่นด้วย

เมื่อเซียวจิ้งเจิงได้ยินว่านางเรียนการแปลงโฉมไม่สำเร็จ เขาก็พูดอย่างเรียบเฉย "มีคนเรียนไม่สำเร็จอยู่มากมาย ตอนนั้นในบรรดาองค์รัชลั้บทั้งหมดหกสิบคนก็มีเพียงจิ้นผิงคนเดียวเท่านั้นที่เรียนรู้สำเร็จ"

เซวียเหมยได้รับกำลังใจเป็นอย่างมาก

หลายวันต่อมาสภาพอากาศในเจียงเจิงก็เริ่มอุ่นขึ้น ดอกอิงซุน* บานสะพรั่ง ต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศเย็น ต้นหลิวผลิใบอ่อนเป็นครั้งแรก ทุกสิ่งเผยให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งวสันต์อันโชติช่วง

เกิดคลื่นไต้ในราชสำนักจู่จนบ้านป่วน

เรื่องการแต่งตั้งองค์รัชทายาทถูกดึงเข้าสู่การประชุมเข้าอีกครั้ง ย่องเต้ไม่ต่อต้านหรือตำหนิเจียงเซวียอีกต่อไป แต่กลับขอความเห็นจาก

* ดอกอิงซุน (Winter Jasmine) มีดอกสีเหลือง กลิ่นหอมเย็น เนื่องจากออกดอกก่อนดอกไม้อื่นในฤดูใบไม้ผลิ จึงได้ชื่อว่า 'อิงซุน' ซึ่งแปลว่า 'ต้อนรับวสันต์'

เหล่าขุนนางแทน

เหล่าขุนนางเข้าใจทันทีว่าตอนนี้ฮ่องเต้มีความตั้งใจที่จะแต่งตั้ง
องครักษ์ทายาทขึ้นมาใหม่

อำนาจกว่าครึ่งของราชสำนักสนับสนุนองค์ชายห้าว้อง และอำนาจ
สามส่วนสนับสนุนองค์ชายหกเงิน้อง ส่วนที่เหลือก็กระจัดกระจายกันไป

แม้แต่องค์ชายเก้าก็มีผู้สนับสนุนอยู่หลายคน

เสนาบดีทั้งหกกรมก็แสดงท่าทีต่างกันออกไป โดยมีสามคน
สนับสนุนห้าว้อง สองคนสนับสนุนเงิน้อง และอีกหนึ่งคนสนับสนุน
การหวนคืนสู่ตำแหน่งขององครักษ์ทายาทที่ถูกปลดไป เพราะอย่างไรเสีย
องครักษ์ใหญ่ก็คือพระโอรสสายตรงองค์โต

ส่วนท่าทีของฮ่องเต้นั้นยังคงคลุมเครือไม่แน่ชัด

แต่บรรดาขุนนางใหญ่ทั้งสามซึ่งได้แก่ อัครเสนาบดี ราชครู และ
หัวหน้าสำนักผู้ตรวจการกลับไม่มีผู้ใดประกาศเอียงเอน

คำพูดของทั้งสามคนมีน้ำหนักมาก

ทุกคนพากันหยิ่งแข็งสามคนนี้

ราชครูรับผิดชอบกิจการ นิสัยตรงไปตรงมา เขาเพียงพูดว่า
"ในเมื่อองค์ชายใหญ่พ้นโทษหวนคืนราชสำนัก เขาก็ยังถือเป็นทายาท
สายตรงโดยชอบธรรม เป็นที่หนึ่งในบรรดาองค์ชาย ย่อมควรให้เขา
ได้หวนกลับคืนยังตำแหน่งบูรพา"

เขาสนับสนุนองครักษ์ทายาทเสียอย่างนั้น

ส่วนหัวหน้าผู้ตรวจการนั้นเจ้าเล่ห์นัก แต่ทุกคนก็รู้ว่าหัวหน้า
ผู้ตรวจการผู้นี้ไม่ว่าจะต้องตัดสินใจเรื่องใด เขาก็ชอบที่จะเลือกคล้อยตาม
อัครเสนาบดีเฉยทุกครั้งไป เท่ากับว่าอัครเสนาบดีเฉยเพียงผู้เดียวถือครอง

อำนาจถึงสองส่วน

อัครเสนาบตีเผยผู้นี้เป็นคนสิ้นไหล ใครก็อย่าได้คิดว่าจะหลอกถาม
เขาได้ รวมถึงฮ้องเต้เองด้วย

ฮ้องเต้ก็ไม่อาจทำทุกอย่างตามใจปรารถนา

ฮ้องเต้มีแค่คนเดียว อย่างไรก็ตามก็ยังต้องการเหล่าขุนนางมาช่วยดูแลกิจ
ว่วนแคว้น หากขุนนางทำตัวหน้าซื่อใจคดกันไปหมด ต่อให้แผนการปกครอง
จะดีเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ การทำให้พวกขุนนางปฏิบัติตามความต้องการ
ของฮ้องเต้ถึงจะเป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง

เขายังต้องประเมินสถานการณ์คู่ก่อน

เมื่อถึงปลายเดือนหนึ่ง สถานการณ์ในราชสำนักที่อึมครึมมานาน
กว่าครึ่งเดือนก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น

จากการแสดงท่าทีของราชครูว่าจะดึงองค์ชายใหญ่เข้ามารวมกลุ่ม
และผลักดันองค์ชายหัวองศ์ชายหกอออกไป ทุกวันนี้ทั้งราชสำนักที่ขุนมัว
จึงเริ่มชัดเจนขึ้น

ฝั่งหนึ่งเป็นพรรคพวกขององค์ชายหัวจ้อฮ้อง และอีกฝั่งเป็นพรรคพวก
ขององค์รัชทายาทเจียงเซวียที่ถูกปลด

ฮ้องเต้และอัครเสนาบตีเผยยังคงไม่ได้แสดงท่าทีใดออกมา

ดูเหมือนว่าฮ้องเต้กำลังรอให้อัครเสนาบตีเผยออกความเห็นก่อน
จึงจะเป็นนกกระจอกเหลืองอยู่ข้างหลัง วางแผนสถานการณ์โดยรวมได้

"บางทีในใจเสด็จพ่ออาจทรงไม่แน่ใจว่าควรจะคืนตำแหน่งให้ข้า
หรือเลือกเจ้าห้าขึ้นมามากกว่า" เจียงเซวียพูดกับเซวียฉือ

เซวียฉือเห็นด้วย

เจียงหลินซึ่งพูดขึ้นมาจากด้านข้าง "องค์ชายอย่าได้ทรงกังวลไป พอที่ปรึกษาของสกุลหยวนมากี่ให้เขาไปหาสกุลเฉย ดูว่าเขาจะสามารถชักชวนจิ้งจอกเผ่าสกุลเฉยนั้นให้ออกมาพูดอะไรต่อหน้าธารกำนัลได้หรือไม่"

จากการคาดการณ์ของเจียงเซวี่ อัครเสนาบดีเฉยไม่คิดจะพูดอะไรก่อนแต่งตั้งองค์รัชทายาทแน่นอน เช่นนี้ไม่ว่าที่องค์รัชทายาทจะเป็นใคร คนผู้นั้นก็จะพยายามให้การสนับสนุนอัครเสนาบดีเฉย และจะยกย่องเขามากยิ่งขึ้นเท่าทวี

เขาถือไฟเหนือกว่า

ข้างเป็นจิ้งจอกเผ่าวิญญาณพันปีจริงๆ

เจียงเซวี่ส่ายหัว "อำนาจของสกุลเฉยหลายปีมานี้ไม่แพ้สกุลหยวนเลย บัดนี้ตระกูลสูงศักดิ์สายสกุลเฉยมีสกุลเฉยเป็นผู้นำ ไม่ต้องพูดถึงที่ปรึกษาต่ำต้อย เกรงว่าต่อไปท่านลุงใหญ่ออกหน้าเองก็คงไม่สามารถล่อจิ้งจอกเผ่าตัวนั้นได้"

เซวี่ฉือเอ๋ย "อย่างไรที่ปรึกษาก็มาแล้ว เดิมเขาก็เป็นตัวแทนของลุงใหญ่ ให้เขาลองดูก่อนเถิด"

เขาก็เรียกคนตามเจียงเซวี่

เจียงเซวี่พยักหน้าและให้คนไปส่งสาร

เขาคิดว่าที่ปรึกษาแซ่ไปผู้นั้นคงถือโอกาสแะมาหาเขาสักหน่อย

ไม่คาดคิดว่าผู้ที่ส่งสารกลับมามีเป็นข่าวรับใช้ของสกุลหยวนเช่นเดิม

ข่าวรับใช้บอกเขา "พวกรุ่นนี้คุณชายไปจะไปจนสกุลเฉย องค์ชายโปรดอย่าว่าวาม ทรงอดทนรอไปก่อน อัครเสนาบดีเฉยจะต้องให้คำตอบที่ชัดเจนแก่องค์ชายภายในห้าวันแน่พะยะค่ะ"

เจียงเซวี่ "..."

ข้าไม่รู้ว่าผู้ติดตามคนนี้ส่งสารผิดหรือคุณชายไปเสียสติไปแล้ว
จริงๆ

เขาเป็นใครกัน คิดว่าออกหน้าเองแล้วอัครเสนาบดีเผยก็จะแสดง
ท่าทีเฉยอย่างนั้นหรือ

ช่างน่าขัน!

เจียงเซวี่จะรอดูสักหน่อย

เจียงหลินซิงก็รอดูความสามารถของที่ปรึกษาผู้นี้ เพื่อจะได้คาดการณ์
ท่าทีของสกุลหยวนที่มีต่อองค์ชายใหญ่ด้วย

628

ความสามารถของคนชายไป

คุณชายไปที่ปรึกษาที่สกุลหยวนส่งมาเป็นคนที่มีการเคลื่อนไหว
ลึกลับมาก

เจิ้งหลันซิงส่งคนไปติดตามบ่าวรับใช้ที่ส่งสารผู้นั้น แต่กลับไม่พบ
อะไรเลย

หน่วยข่าวของนางทั่วถึงมาก ทว่าอีกฝ่ายเก็บซ่อนร่องรอยได้ดีกว่า
อย่างไม่ต้องสงสัย เห็นได้จากสิ่งนี้ว่าคนที่สกุลหยวนส่งมาพอจะมี
ความสามารถอยู่บ้าง

เพียงแค่เจิ้งหลันซิงก็ยังจำเป็นต้องกังวลว่าคนผู้นี้ใช้การได้หรือไม่
และมีประโยชน์ต่อองค์ชายใหญ่หรือไม่

โอกาสในครั้งนี้เหมาะให้ทำการทดสอบพอดี

เขยีย้อออกไปจากจวนองค์ชายใหญ่ ขณะนั่งรถม้าก็ครุ่นคิดเล็กน้อย

เมื่อกลับมาถึงจวนเขาก็ยังเหม่อลอยอยู่หลายส่วน สือหย่งและอวีจิงเข้ามารายงานภารกิจ เมื่อเห็นว่าเจ้านายอารมณ์ขุ่นมัวจึงถามว่าเกิดอะไรขึ้น

"นายท่านมีปัญหาคิด ขอแค่ออกคำสั่งมา พวกเราล้วนไปทำให้ได้ทั้งนั้น" สือหย่งกล่าว

เซวียฉือส่ายหัว

สือหย่งและอวีจิงเป็นคนสนิทของเขา ดังนั้นเซวียฉือจึงไม่ปิดบังอะไรพวกเขา

"ข้ากำลังคาดเดาท่าทีของคนสกุลหยวนอยู่" เซวียฉือเอ่ย "สรุปสกุลหยวนคิดอย่างไรกับการคืนตำแหน่งให้องค์ชายใหญ่กันแน่"

"ท่านสงสัยว่าสกุลหยวนไม่ยอมยกให้องค์ชายใหญ่ได้ตำแหน่งคืนหรือขอรับ" อวีจิงถาม

เซวียฉือส่ายหัว "นั่นก็ไม่ใช่"

คนสกุลหยวนไม่ได้โง่ถึงเพียงนั้น

เมื่อองค์ชายใหญ่ได้ตำแหน่งคืน วันหน้าได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ ผู้ที่เขาจะต้องพึ่งพามากที่สุดก็คือสกุลหยวน

อย่างไรเสียสกุลหยวนก็มีความเกี่ยวข้องกับเขาทางสายเลือดตระกูลอื่นๆ ก็เทียบในจุดนี้ไม่ได้ ตราบใดที่สกุลหยวนสงบเสงี่ยมเฉยตัวไว้ชีวิตของพวกเขาในวันหน้าก็จะไม่เลวร้ายเกินไป

เพียงแต่...สกุลหยวนเดิมควรจะปรารถนาให้มีการทวงคืนตำแหน่งขององค์ชายใหญ่มากที่สุด แต่ตอนนี้พวกเขากลับเผยท่าทีเฉยเมยเหมือนอยากตีตัวออกหาก แค่อส่งคนมาแบบลุ่มๆ คนสำคัญผู้นั้นก็ยังไม่ยอมปรากฏตัว ความไม่แยแสของสกุลหยวนทำให้เซวียฉือไม่เข้าใจนัก

"ท่านคิดว่าที่ปรึกษาผู้นั้นจะสามารถพูดโน้มน้าวอัศวินเสนาบดีเผย
ได้จริงหรือ" สือหย่งถามเซวียฉืออีก

เซวียฉือกล่าว "อัศวินเสนาบดีเผยเป็นคนลึนแหล่รู้หลบหลักเป็นที่สุด
ฐานะของสกุลเผยทุกวันนี้มั่นคงแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้เขาแสดงท่าทีก็ได้
เว้นแต่ฮ่องเต้จะบังคับเขา การที่พี่ใหญ่คิดอยากได้การสนับสนุนจากเขานั้น
ยากประหนึ่งปีนขึ้นสวรรค์"

อย่าว่าแต่ที่ปรึกษาเลย เกรงว่าแม้แต่นายท่านใหญ่สกุลหยวน
มาเองก็คงจะทำอะไรไม่ได้เช่นกัน

เมื่อสือหย่งและอวี๋จิงได้ยินเซวียฉือพูดเช่นนี้ พวกเขาก็คิดว่า
คนสกุลหยวนช่างประหลาดนัก

ทางฝั่งองค์ชายใหญ่ก็คงไม่เข้าใจถึงความผิดปกตินี้เช่นกัน
ทว่าพอคุณชายไปผู้นี้ล้มเหลวแล้ว สกุลหยวนก็น่าจะมีท่าทีที่ดีขึ้น
กระมัง

และแล้วก็เข้าสู่เดือนสอง ดอกชิงฮวาเบ่งบาน ต้นหลิวแผ่กิ่งก้าน
ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวา

ในเดือนสองเหล่าสตรีมีเรื่องให้ไปทำมากมาย อย่างเช่นการไปเที่ยว
ตามชนบทชมธรรมชาติ อันเป็นงานเลี้ยงที่หาได้ยากในหนึ่งปีของ
พวกนาง โดยพวกนางจะสวมชุดฤดูใบไม้ผลิใหม่เอี่ยมที่สุดใสที่สุด
พร้อมทั้งสวมเครื่องประดับชั้นยอดไปเข้าร่วมงานเลี้ยงด้วยสีสันฉูดฉาด
ลายตา

การเที่ยวชมธรรมชาติไม่ว่าจะที่แคว้นเหลียงหรือแคว้นอู๋ต่างก็มี
รูปแบบคล้ายกัน

เซวียฉือคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในแคว้นเหลียงขึ้นมา

เนื่องจากสถานการณ์ของราชสำนักในแคว้นฉู่ยังไม่นิ่ง มีการกระทบกระทั่งกันอยู่มิวาย เซวียฉือจึงตั้งใจว่าจะไม่ไปร่วมการประชุมเช้าของขุนนางในช่วงหลายวันนี้ เพียงอยู่ในจวนทำว่าว

หากเซวียเหมยอยากเล่นว่าว เขาก็จะมอบว่าวให้นางเล่นได้

กินอาหารเช้าเสร็จ เซวียฉือก็ถามเซวียเหมยว่าตอนเช้าจะไปทำอะไร เซวียเหมยตอบว่า "ข้าต้องออกไปข้างนอกสักหน่อยเจ้าคะ ข้ามีธุระ น่าจะไม่ได้กลับมากินอาหารกลางวันนะเจ้าคะ"

นางมักจะออกไปเดินเล่นเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอกบ่อยครั้ง

ตอนนี้เซวียจิ้งเจิงก็อยู่ที่เจียงเจิงด้วย นางยังมีข้ออ้างจะออกไปเดินเที่ยวเล่น

เซวียฉือก็ไม่ได้คิดอะไรมาก

เซวียเหมยไม่ได้กลับมาตอนเที่ยงวันจริง ๆ

ตอนที่เซวียเหมยกลับถึงจวนเป็นช่วงบ่าย เซวียฉือพบว่านางมดดมมา

แม้ว่าผมสีดำลับที่มีมัดรวบไว้ของนางจะปล่อยยาวเพื่อยกลงมา แต่ก็เห็นได้ว่าเส้นผมมีความขดเล็กน้อย รวากับก่อนหน้านี้ผมถูกขดไว้ตลอดเพื่อแต่งกายเป็นชาย

"เจ้าไปทำอะไรมา" เซวียฉือถาม

เซวียเหมยปิดผมยาวของตนมาปิดหน้าออกแล้วอึมเอ่ย "เปล่านี้เจ้าคะ แค่ 'เดินเล่น' ไปเรื่อย พี่ใหญ่ หากข้าแต่งกายเป็นชาย ย่อมไม่มีใครจำข้าได้แน่"

เซวียฉือเอ่ย "อยู่ดีๆ ไยต้องแต่งตัวเป็นชายขึ้นมาอีกเล่า"

"ก็มันน่าสนุกดีนี่เจ้าคะ" เซวียเหมยตอบ

เซวียฉือ "..."

เขาก็ไม่ได้คิดมากอีกเช่นเคย

วันรุ่งขึ้นเซวียฉือคร้านจะไปประชุมเช้าเช่นเดิม และตื่นแต่เช้า มาเล่นว้าวในจวน

คิดไม่ถึงว่าในช่วงครึ่งเช้าอวี๋จิงจะวิ่งพรวดเข้ามาแล้ว "นายท่าน ขอรับ องค์ชายใหญ่ให้รับมาเชิญท่านไปด่วนขอรับ"

เซวียฉืองงวย "รับอะไรกัน"

"นายท่านยังไม่รู้ว่วันนี้มีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น อัครเสนาบดีเผยแพร่ประกาศในที่ประชุมเช้าว่าจะออกเสียงรับรองให้องค์ชายใหญ่ได้หวนคืนสู่ตำแหน่ง ขอรับ!" อวี๋จิงกล่าวอย่างตื่นเต้น

เซวียฉือตกตะลึง เขาไม่อยากจะเชื่อหูของตน

"อัครเสนาบดีเผยแพร่ได้อย่างไร" เขาริ่ถามอวี๋จิง

อวี๋จิงก็ไม่อาจเข้าร่วมประชุมเช้าได้ ย่อมไปสืบข่าวมาอีกที่เช่นกัน

"อัครเสนาบดีเผยแพร่บอกว่าองค์ชายใหญ่ต้องได้หวนคืนตำแหน่ง จึงจะเป็นการสืบสายเลือดที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม แม้ว่าราชวงศ์จะย้ายมาทางใต้ แต่ก็ยังคงเป็นอำนาจฮ่องเต้แห่งจหยวน และกฎเกณฑ์ที่บรรพบุรุษทิ้งไว้ไม่อาจยกเลิกได้" อวี๋จิงกล่าว

เซวียฉืออ้าปากค้าง

คำพูดของอัครเสนาบดีเผยนี้ตัดความคิดขององค์ชายห้าและองค์ชายหกไปจนสิ้นซาก

แม้แต่องค์ชายสี่และคนอื่นๆ ก็ถูกเบียดตกไป ในบรรดาองค์ชาย

ทั้งสิบสามพระองค์ที่มีอยู่ตอนนี้ มีเพียงองค์ชายใหญ่เท่านั้นที่เป็น
พระโอรสสายตรงองค์โตอย่างแท้จริง

มารดาของเขาเป็นสองเฮาพระองค์แรกของเจี้ยนหงฮ่องได้ การตาย
ของนางได้มีการกลับคำพิพากษา การหวนคืนตำแหน่งขององค์ชายใหญ่
จึงเป็นเรื่องที่ถูกที่ควรอยู่แล้ว

"เหล่าขุนนางต่างพูดกันลับหลังว่าไม่เคยเห็นอัครเสนาบดีเผย
แข็งกร้าวถึงเพียงนี้มาหลายปีแล้ว รวากับว่าหากเขาไม่รับรองให้องค์ชายใหญ่
ได้หวนคืนตำแหน่ง จะมีคนมาเอาชีวิตเขาอย่างนั้น" อี้จิ้งกล่าวอีกครั้ง

เซวี่ยฉือลุกพรุดขึ้นทันใด

นี่จะต้องเป็นฝีมือที่ปรึกษาของสกุลหยวนแน่

สามารถกดดันจิ้งจอกเผ่าอย่างอัครเสนาบดีเผยได้ถึงเพียงนี้ นับว่า
ฝีมือของที่ปรึกษาผู้นี้โหดเหี้ยม ร้ายกาจเป็นอย่างมาก

เซวี่ยฉือคิดว่าตัวเขาเองไม่อาจทำเช่นนั้นได้ จึงไม่เชื่อว่าที่ปรึกษา
อะไรนั้นจะทำได้เช่นกัน ดังนั้นเขาจึงยังไม่เข้าใจท่าทีของสกุลหยวน

หากที่ปรึกษาคุณชายไปมีความสามารถถึงเพียงนี้ก็ไม่จำเป็นต้อง
เดาท่าทีของสกุลหยวนเลย พวกเขาคงมุ่งมั่นที่จะรับรองให้องค์ชายใหญ่
เป็นแน่แล้ว

เซวี่ยฉือผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วรีบไปที่จวนองค์ชายใหญ่

บรรดาที่ปรึกษาข้างกายองค์ชายใหญ่ รวมถึงเจิงหลันซิงกำลัง
พูดถึงเรื่องนี้

ท่าทีของอัครเสนาบดีเผยในวันนี้ทำเอาสถานการณ์ทั้งราชสำนัก
ปั่นป่วนไปหมด

"นับว่าสกุลหยวนมีสายสนกลในมากมายจริงๆ จิ้งจอกเผ่าเช่น

อัครเสนาบดีเผยต้องให้ถึงมือคนสกุลหยวนเท่านั้นจึงจะเชิญตัวออกมาได้" ที่ปรึกษาคนหนึ่งทอดถอนใจ

นี่เป็นโชคดีขององค์ชายใหญ่

เขามีตระกูลฝ่ายมารดาเช่นนี้ วันหน้าได้หลักก็จะมั่นคง

องค์ชายใหญ่และเจิ้งหลันซิงกลับนึกไปถึงคุณชายไป หากคนผู้นั้นเก่งกาจถึงเพียงนี้จริง ๆ จะดึงเขามาใช้งานได้หรือไม่

เหตุใดต้องปล่อยยให้เขาอยู่กับสกุลหยวนด้วยเล่า

คุณชายไปใช้วิธีใดกันแน่จึงบีบให้อัครเสนาบดีเผยจนมุมกระทั่งย้ายมายืนฝั่งเดียวกันเช่นนี้ได้

อัครเสนาบดีเผยเหมือนกับถูกเหยียบหาง กลั้วว่าหากเข้าไปก้าวเดียวตระกูลตนจะต้องพินาศ

"องค์ชายเพคะ พวกเราต้องพบคุณชายไปผู้นี้สักหน่อยแล้วละ ผู้ที่มีมือเฉียบคมถึงเพียงนี้ช่างน่าอัศจรรย์ใจนัก" เจิ้งหลันซิงกล่าว

เหล่าที่ปรึกษาพากันพยักหน้า

ตอนแรกองค์ชายใหญ่มองคิดอยู่ว่าจะใช้โอกาสนี้ไปร้องไห้ปรับทุกข์กับคนสกุลหยวนว่าท่านลุงใหญ่รังแกเขา ใช้ความเห็นอกเห็นใจนั้นหาประโยชน์ให้ตนมากยิ่งขึ้น

แต่คาดไม่ถึงว่าสกุลหยวนจะส่งคนที่เก่งกาจถึงเพียงนี้มาให้เขา

"ควรจะต้องพบเขาจริงๆ" องค์ชายใหญ่ตอบ "เขาซ่อนตัวอยู่ในมุมมืดมาตลอดเลยรี"

"องค์ชาย ต้องลองถามคุณชายไปคุณะเพคะว่าเขาต้องการสิ่งใด พวกเราจะได้ใช้สิ่งนั้นมาแสดงความจงใจ" เจิ้งหลันซิงกล่าว

แม้แต่เจิ้งหลันซิงก็ยังประหลาดใจกับความสามารถนี้ของคุณชายไป

เช่นกัน

"ฝีมือที่แท้จริงของคนผู้นี้ช่างน่าทึ่งนัก แทบจะเทียบเคียงกับ
เจิ้งหยางจวินจู๋ได้เลย" ที่ปรึกษาผู้นั่งยิ้มเอ่ย

เซวี่ยฉือพลันผงะอึ้ง

ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานนี้เซวี่ยเหมยออกไปข้างนอก
ซ้ายังแต่งกายเป็นชาย

อีกจุดหนึ่งคือเมื่อตอนที่เซวี่ยเหมยพบกับองค์ชายใหญ่เป็นครั้งแรก
นางรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะใช้ชื่อ 'เซียวไป่' แต่กลับแนะนำตนเอง
ว่า 'ไป่เซียวเซียว'

'คุณชายไป่' สามพยางค์นี้ดังก้องอยู่ในสมองของเซวี่ยฉือไปครู่หนึ่ง
จนถึงตอนนี้ได้มากก็ยังอยู่ที่จวนสกุลหยวนที่เหมยโน้ใจ นาง
ไปทำอะไรที่นั่น

เซวี่ยเหมยกับสกุลหยวน...

เซวี่ยฉืออยากจะวิ่งกลับจวนไปลากเซวี่ยเหมยมาถามว่าเรื่องเป็นมา
เช่นไรกันแน่เสียตอนนี้ให้รู้แล้วรู้รอด

สวมรอยปลอมตัวก็ยังมีเงินหลักร้อยอยู่อีกคน

คำพูดที่กู่ขึ้นมาสันคลอนจิตใจคนของเซวียฉือกระตุ้นความอยากรู้
อยากเห็นของเงินหลักร้อยกับองค์ชายใหญ่ตามคาด

หัวใจขององค์ชายใหญ่เต้นรัวไม่เป็นลำดับ ความตื่นเต้นดีใจเมื่อแรกเริ่ม
หายไปในครั้ง "น้องเก๋าคิดเช่นไร"

"ใครๆ ก็รู้ว่าอัศวินเสนาบดีเคยทำเรื่องนี้อย่างแรงกล้า พี่ใหญ่อัศวินเสนาบดีเคย
เป็นจิ้งจอกเผ่า เขาจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยสมบูรณ์ได้แท้ๆ ไฉนเขาต้อง
ร่อนรนถึงเพียงนี้ด้วย เพราะเหตุนี้ข้าจึงไม่พอใจ" เซวียฉือกล่าว

สีหน้าขององค์ชายใหญ่เปลี่ยนไปเล็กน้อย เขารับฟังสิ่งที่เซวียฉือพูด
เงินหลักร้อยรู้สึกที่เซวียฉือคิดได้ละเอียดรอบคอบมาก แต่ก็รู้สึก
ไม่ชอบมาพากล ทว่านางก็ไม่อาจบอกได้ว่ามีอะไรที่ผิดปกติ รวากับว่า
จวนจวนอยากจะให้อัศวินเสนาบดีเคยมีแผนชั่วเสียอย่างนั้น

เงินหลักร้อยรู้ว่าเจียงเซวียเชื่อใจจวนจวน นางจึงเก็บความสงสัยนี้
เอาไว้ก่อน

"เจ้าก็อย่าทำตัวเป็นคนแค่วันทิ้งกังวลว่าฟ้าจะถล่มไปเลย" องค์ชายใหญ่
เจียงเซวียกลับปลอบเซวียฉือ "ตอนนี้พวกเราไม่มีอะไรให้ผู้อื่นวางแผนร้าย
ใส่อีกหรือ"

เซวียฉือรับคำ

ระหว่างทางกลับจากจวนขององค์ชายใหญ่ ความคิดของเซวียฉือก็
ค่อยๆ กระจ่างชัด

หากเหมยเอ๋อร์สมัครใจจะบอก นางก็คงจะบอกเขาไปนานแล้ว
ในเมื่อนางไม่พูดก็ย่อมต้องมีความลับที่พูดยาก แล้วเหตุใดแค่พบ

เบาะแสนิดๆ หน่อยๆ เขาก็ต้องอยากมาถามเอาความกับนางด้วย
ครานั้นเขาพลัดเผยช่องโหว่ออกมาสารพัด มีครั้งใดที่เหมยเอ๋อร์
ไม่แสร้งทำเป็นตาบอดมองข้ามผ่านมันไปบ้าง

เหตุใดเขาถึงทำเช่นนั้นบ้างไม่ได้
บัดนี้เขวียฉือตระหนักได้ว่าจิตใจเขายังห่างชั้นกับเขวียเหมยอยู่มาก
ถึงเพียงนี้

เขาพลันรู้สึกละอายใจไปชั่วขณะ
หลังจากกลับมาถึงจวน เขวียฉือไม่ได้ไปสอบถามเขวียเหมย
คิดเสียนั่นเป็นเพียงการคาดเดาสงัดของตนเอง ไม่เกี่ยวข้องกับ
เขวียเหมยแม้ครึ่งส่วน

เพราะการแสดงท่าทีของอัศวินบาดีเผยเรื่องราวต่างๆ ในราชสำนัก
จึงได้กลายเป็นซับซ้อนขึ้น อำนาจแต่ละตัวก็ได้จัดเอาความสามารถที่แท้จริง
ของตนออกมา

บรรดาผู้ที่สนับสนุนองค์ชายใหญ่ก็พูดถึงแต่หลักคำสอนของ
บรรพชนเรื่อง 'หลักการสืบสันตติวงศ์โดยเลือดสายตรง' นี้ไม่เสื่อมคลาย
การฝ่าฝืนคำสอนของบรรพชนจะสร้างแบบอย่างที่ไม่ดีให้แก่ลูกหลาน
รุ่นต่อไป พานให้ยากต่อการรักษาความมั่นคงของแว่นแคว้น

ผู้ที่สนับสนุนองค์ชายห้าจึงต้องกลับสนับสนุนหลักการเชิดชูคน
มีความสามารถ บอกว่าจื๋อต้องมิสติปัญญาเลิศล้ำ มิหนำซ้ำยังมีส่วนร่วม
ในการดูแลราชกิจมาหลายปี มีใจรักดีต่ออาณาประชาราษฎร์ รวมถึง
ฮ่องเต้และบูรพกษัตริย์ เขาถือเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดแล้ว

แม้ว่าจะแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันแล้ว แต่การแต่งตั้งองค์รัชทายาท
ก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะตัดสินใจได้ฉับพลันทันด่วน

"จะตัดสินใจได้ในสิ้นปีหรือไม่เจ้าคะ" เซวียเหมยยังยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดกับพี่ใหญ่บนโต๊ะอาหาร

เซวียฉือแสร้งทำเป็นอารมณ์ดี ไม่เผยพิรุณแม้แต่ครึ่งส่วน "พูดยากองค์ชายใหญ่ได้รับข่าวกรองมาว่าช่วงนี้ฮ่องเต้ประชวรด้วยอาการปวดพระเศียร องค์ชายใหญ่เองก็ไม่อาจตัดสินใจได้"

"บางที่ฮ่องเต้อาจจะซ่อนพระราชโองการว่าด้วยการแต่งตั้งผู้สืบทอดบัลลังก์ไว้ที่ใดสักแห่ง รอให้เสด็จสวรรคตแล้วค่อยเปิดเผยต่อผู้คนก็เป็นได้" เซวียเหมยกล่าว

เซวียฉือ "..."

"ทว่าตอนข้ามปีที่ได้เข้าเฝ้าพระองค์ สีหน้าท่าทางของพระองค์ก็ไม่ได้เหี่ยวแห้งโรยราเหมือนคนใกล้เสด็จสวรรคตนะเจ้าคะ" เซวียเหมยกล่าวเสริม "พระองค์คงจะไม่เสด็จสวรรคตในหนึ่งปีครึ่งปีนี้หรอก พี่ใหญ่ท่านยังมีหวังอยู่"

เซวียฉือหันมองนางด้วยแววตาประหลาดใจ

เซวียเหมยอมยิ้มมองเขา "กระไรกัน ข้าไม่ควรพูดหรือ"

"อย่าพูดจาเหลวไหล" เสียงของเซวียฉือแข็งกร้าวเล็กน้อย

เซวียเหมยหัวเราะ "พี่ใหญ่ พวกเราเป็นพี่น้องที่สนิทกัน มีหรือข้าจะไม่อยากให้ท่านได้ดี ตอนนั้นแค่ทำขึ้นเรือองค์ชายใหญ่ลำนี้นี่ไปก่อนเถอะ วันหน้ามีโอกาสก็เข้าไปสวมรอยแทน ประหยัดทั้งแรงทั้งเวลา ไม่ดีหรือ"

เซวียฉือ "..."

เมื่อเห็นว่าเขาไม่อยากพูดอะไรให้มากความ อยากจะเก็บทุกอย่างไว้ในใจ เซวียเหมยจึงหัวเราะเบาๆ "ข้าไม่พูดแล้ว พี่ใหญ่คิดเสียว่าข้าพูดเล่นก็แล้วกัน"

ในตอนนี้อยู่ที่ยังตระหนักได้ชัดเจนว่าไม่มีใครอยากให้ผู้อื่น
ล่วงรู้ความลับของตน โดยเฉพาะในตอนที่คนเขาไม่ตั้งใจจะแบ่งปัน
ความลับนั้น

เซวียเหมยฉลาดเป็นอย่างมาก

เมื่อเทียบกับนาง เซวียเหมยรู้สึกว่าคุณอยากรู้ได้เห็นของตน
เก็บเอาไว้ดังเดิมก็ดีแล้ว

หลังจากการพูดครั้งนี้ เซวียเหมยก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้อีกจริงๆ

มีการถกประเด็นภายในราชสำนักเกี่ยวกับการแต่งตั้งองค์รัชทายาท
เป็นครั้งคราว แต่ก็ยังไม่ได้ผลสรุป

พริบตาเดียวก็ถึงกลางเดือนสองแล้ว

ผีเสื้อหลากสีบินว่อน ดอกชิงชวาเกรงลมหนาว ในวันที่อากาศ
อบอุ่นของวสันตฤดู เซวียเหมยและเหล่าสาวใช้ต่างเปลี่ยนไปสวมชุด
ฤดูใบไม้ผลิใหม่เอี่ยม

โดยเฉพาะเซวียเหมย นางใช้เนื้อผ้าชนิดใหม่ล่าสุด

เนื้อผ้านี้หาซื้อได้ยากยิ่ง แต่นางเป็นคนแรกที่ได้สวมใส่มัน สุหยินหัว
เผยก็ยังต้องยอมให้นาง

ทุกครั้งที่นางออกไปข้างนอกมักจะตกเป็นประเด็นวิพากษ์วิจารณ์
ของผู้คนเสมอ

เซวียเหมยเปลี่ยนท่าที่สันโดษเย็นชาของตนเมื่อครั้งที่อยู่ใน
แคว้นเหลียง พาดตนเองไปเข้ากับสตรีสูงศักดิ์อย่างกระตือรือร้น หากนาง
จะทำให้ตนเป็นคนยุคนี้ นางก็ไม่อาจลอยตัวเหนือปัญหาได้อีก

นี่คือสิ่งที่นางเคยให้คำมั่นสัญญากับเซียวจิ้งเจิงเอาไว้

เมื่อปรับตัวจนกลมกลืนกับกลุ่มคนได้แล้วนางก็ไม่ได้รู้สึกแยอะไร เด็กสาวเหล่านั้นมีเสน่ห์หลี้ยมมารยาอยู่ไม่มากนักน้อย แต่ก็ไม้อาจรอดสายตาของเซวียเหมยไปได้

เซวียเหมยมองพวกนางเป็นเหมือนลูกหลาน จึงมักจะมีควาโมอบอ้อมอารีอยู่มาก

แม้นางจะมีความโอบอ้อมอารี ผู้อื่นก็ไม่คิดเอาเปรียบ ต่างก็สมัครสมานกันเป็นอย่างดี

เนื่องจากนางเพิ่งมาใหม่ ไม่มีภูมิหลัง เหล่าสตรีสูงศักดิ์จึงค่อนข้างดูถูกนาง แต่เพราะตระกูลของพวกนางเคลือบแคลงสงสัยในตัวเซวียเหมย พวกนางจึงเข้าหาเซวียเหมยเพื่อผูกมิตร

เซวียเหมยไม่ปล่อยความลับใดให้รู้ไหลแม้สักนิด สตรีพวกนั้นจึงหลอกลวงไม่ได้อะไรเลย และยังถูกเซวียเหมยขายของไปอีกชุดใหญ่

อย่างเช่นร่มกระดาดน้ำมันพอกพาสะดวกสบายที่เซวียเหมยใช้ บังแดดในสวนตฤณ ไม่เพียงสวยงามเหลือคณา ยังมีขนาดเล็กน้ำหนักเบา แต่ไม่อาจหาซื้อได้ หรือจะเป็นเครื่องประทีปโคมที่เซวียเหมยใช้ ทำให้นางดูผ่องใสอย่างยิ่ง ผิวพรรณก็ดูชุ่มชื้นเป็นมันวาว ไหนจะน้ำหอมที่เซวียเหมยใช้อีก ให้กลิ่นหอมสดชื่นเป็นธรรมชาติที่แตกต่างจากกำยาน

เหล่าสตรีสูงศักดิ์คิดว่านางช่างมีของชั้นเลิศไปเสียทุกสิ่ง

เซวียเหมยยังปรับปรุงรูปแบบของชุดลำลองสาบตรงด้วยตนเอง ถึงขั้นคิดจะผลิตเสื้อผ้าที่ใช้กันในยุคราชวงศ์ดังออกมาก่อนล่วงหน้า เพื่อมาใส่ในวันที่อากาศร้อนเช่นนี้

เหล่าสตรีสูงศักดิ์เที่ยวถามหาของที่นางใช้ไปทั่ว ดังนั้นเซวียเหมยจึงตัดสินใจว่าจะเปิดร้าน แต่ก่อนอื่นต้องรอให้ชิวจุกลับมาก่อน

เดือนนี้ไฉยวนก็กลับไปห่อหมอกเทวดาแล้ว ส่วนชีวิตจุฑาคาดว่าจะกลับมาในเดือนหน้า

เหล่าสตรีสูงศักดิ์ต่างก็มีจุดประสงค์แอบแฝง พวกนางไม่ได้จริงจังต่อเซียวเหมย ไปมาหาสู่กันไม่บ่อยนัก เซียวเหมยเองก็จะไม่ไปหาใครก่อน นางมีความสัมพันธ์ที่ดีกับชายาจึงต้องพึ่งผู้เดียวเท่านั้น

ในตอนนี้อะมีคนมาเตือนให้อาเหมิงระมัดระวังเซียวเหมย

"ครั้งก่อนท่านอยู่ในรถม้า ท่านต้องสนทนากับแม่นางเซียวอยู่นอกกรก ทั้งสองคนพูดคุยกั้หวะระกัน" คนผู้นั้นพูดกับอาเหมิงอีกว่า "อย่าให้ในจวนมีชายารองเพิ่มขึ้นมาอีกคนโดยที่ท่านไม่ทันระแคะระคาย"

ในตอนนั้นอาเหมิงไม่ได้พูดอะไร แล้วก็กลับมาหัวเราะไม่หยุดในภายหลัง

"เช่นนั้นหม่อมฉันคงต้องอยู่ให้ห่างจากท่านต้องลักหน้อยแล้วละเพคะ" เซียวเหมยพูดกับเซียวจิ้งเจิง "ป้องกันไม่ให้ชื่อเสียงหม่อมฉันเสียหาย ประเดี๋ยวหม่อมฉันจะไม่มีคนสนใจ"

สีหน้าของเซียวจิ้งเจิงมีดะมันในทันที

อาเหมิงมองดูอย่างสนุกสนาน

ในขณะที่อาเหมิงถือโอกาสพูดความคิดหนึ่งที่อยู่ในใจมานานออกไป

"ท่านอ๋อง หม่อมฉันมีวิธีเพคะ" อาเหมิงกล่าว "วิธีนี้จะสามารถช่วยให้จวินจุไม่ต้องตกเป็นเป้าหมายโจมตีของชาวโคมลอยในเมืองหลวง และยังช่วยให้นางได้ใกล้ชิดกับท่านอ๋องด้วย"

"วิธีอะไรหรือ" คนที่เอย่ถามกลับเป็นเซียวเหมย

เมื่อเห็นว่านางยังดูกังวลถึงเพียงนี้ เซียวจิ้งเจิงก็หัวเราะไม่ได้

ร้องไห้ไม่ออก แต่ในใจกลับชอบใจอยู่

เขาดูเหมือนจะไม่สนใจ เพียงทำทีเผลอไปอย่างส่งๆ "เจ้ามีวิธีอะไร
ก็ลองพูดมาดู"

ดอชบา

神医她千娇百媚 11
Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei 11

เส้นหรีกหมอบเทวดาหญิง 11
หมิงเย่า เขียน
เสาหลักเปิดอย่าง, จินอันเหวิน แปล

จำนวน 460 หน้า
ราคา 449 บาท

Published originally under the title of 神医她千娇百媚 Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei
Copyright © 明药 Ming Yao
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2014-0

ภาพประกอบ 槿木 (Jin Mu)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

เซวียเหมยใช้เวลาหลายปีออกเดินทางไปที่อย่างฮิสร:

ก่อนกลับไปหาเซวียต้อยังแคว้นฉู่

แต่ทั้งจริงพี่ชายใหญ่ของนางก็คือองค์ชายเก้าแห่งแคว้นฉู่ที่บาสวมรอยอยู่ในจวนสกุลเซวีย
ครานี้เขากลับมายังแคว้นบ้านเกิด ด้วยหวังจะพลักพา หวังสร้างอำนาจขึ้นมา
เซวียเหมยในฐานะน้องสาวบุญธรรมย่อมออกหน้าช่วยเหลืออย่างเต็มที่
ในเวลานั้นเอง องค์ชายแปดจึงอ่องแห่งแคว้นฉู่ก็โผล่มาตรงหน้านาง
แววตาของบุรุษผู้นั้น โยถึงได้ดูเหมือนเซียวจิ้งอิงคนในดวงใจนางนักเล่า
มีเขามาทำอะไรอยู่ที่นี่ แล้วเขาจึงอ่องกับลูกๆ คืออะไรกัน!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com